

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz

w sprawie ze skargi uczestnika postępowania C. S. L.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 26 września 2006 r., sygn. akt II Ca (...),

w sprawie z wniosku L. A. L. i J. L.

przy uczestnictwie J. S., H. G., S. L., C. P., C. L., D. M. L., G. J. L., D. M. S., M. L., B. A. S., D. K., Z. L., H. K., M. B., C. S. L., J. J. W. i R. W.

o podział majątku wspólnego, dział spadku i zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych wymagań, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Artykuł 424⁵ § 1 k.p.c. wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, zatem skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, nie publ. oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, postawienie przez prawodawcę jako dwu odrębnych wymagań przytoczenia podstaw i ich uzasadnienia oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, było zabiegiem w pełni świadomym i uzasadnionym. Po pierwsze, trzeba pamiętać, że instytucja skargi, o której mowa, została ustanowiona w celu stworzenia możliwości realizacji uprawnień wypływających z art. 417¹ § 2 k.c., zagwarantowanych w art. 77 ust. 1 Konstytucji, przewidującym odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez niezgodne z prawem działania przy wykonywaniu władzy publicznej. W tej sytuacji jest oczywiste, że niezgodność z prawem uzasadniająca odpowiedzialność Skarbu Państwa musi być – już na etapie wnoszenia skargi – jasno określona przez wskazanie przepisu, z którym skarżone orzeczenie jest niezgodne. Po drugie, same wady postępowania poprzedzającego wydanie skarżonego orzeczenia, wytykane w ramach podstaw, nie zawsze powodują niezgodność orzeczenia z prawem (por. art. 424⁴ k.p.c.), a jeśli nawet tak się dzieje, to przepisy wskazane jako naruszone w ramach podstaw nie muszą być – i często nie są – tożsame z przepisami (przepisem), z którym orzeczenie jest niezgodne. Z tych przyczyn, zważywszy także na względy czysto normatywne, tj. na konstrukcję art. 424⁵ k.p.c., nie stanowi spełnienia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się do podstaw skargi lub ich uzasadnienia.

W skardze C. S. L., uczestnika postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w B. z dnia 26 września 2006 r., o stwierdzenie niezgodności z prawem części tego postanowienia bliżej określonej w skardze, brak jest wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest

niezgodne. Skarga nie spełnia zatem wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Skarga wprawdzie zawiera wywód zmierzający do uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie postanowienia, którego dotyczy, ale nie spełnia też wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Szkoda, którą skarżący jest obowiązany uprawdopodobnić musi być szkodą majątkową, już wyrządzoną i mającą określony wymiar (np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 sierpnia 2006 r., IV CNP 48/06, z dnia 13 grudnia 2007 r., II CNP 187/07, niepubl.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie służy zapobieganiu wyrządzenia szkody mogącej powstać wskutek wydania orzeczenia sądowego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, niepubl.). Szkodą, wyrządzenie której powinien uprawdopodobnić skarżący, nie jest wskazana przez niego szkoda „w postaci uniemożliwienia jedyne go dojazdu do działki nr 421”, polegająca na zawiadamianiu organów ścigania przez osoby, które stały się współwłaścicielkami działki nr 412, o niszczeniu mienia przez skarżącego. Szkodą tą nie jest też – wskazana przez skarżącego – szkoda polegająca na oświadczeniach składanych przez współwłaścicielki działki nr 412, że uniemożliwią mu wszelkie prace związane z doprowadzeniem do jego działki niezbędnych mediów (woda, gaz, telefon), szkoda polegająca na postawieniu go w sytuacji „przymusowej współwłasności”, jak i szkoda psychiczna, wywołana ciągłymi kłótniami i częstym obowiązkiem składania wyjaśnień na Policji.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.